

Den gældende Lovgivning indeholder Hjemmel for i adskillige Tilfælde at kontrollere Forældremyndighedens Anvendelse lige over for Børnene og at drage Forsorgen for Børnenes Opdragelse ind under det offentlige. Paa Basis af disse gældende Bestemmelser er der fra privat Side og til Dels ogsaa fra Kommunernes Side udfoldet virksomme Bestræbelser, som ifølge de Oplysninger, der meddeles i Bemærkningerne til dette Lovforslag, vise sig i Aarenes Løb, og særlig i den sidste Tid, at have faaet en meget tilfredsstillende og vid Udvikling. Men disse gældende Bestemmelser og denne private Forsorg, som har udviklet sig paa dette Grundlag, ere ikke fyldestgørende eller tilstrækkelige. Der er ikke i tilstrækkeligt Omfang draget Omsorg for, at Forældremyndigheden kan fratages og den offentlige Forsorg indtræde; der er ikke tilstrækkeligt draget Omsorg for, at Ledelsen af disse Foranstaltninger ligger i Myndighedens Haand, som særlig maa have dette Formaal for Øje. Det ligger hos Myndigheder, som have mange andre Opgaver, som for dem staa i første Række, og der er ikke draget tilstrækkelig Omsorg for, at en i Principperne ensartet Handlemaade kan blive fulgt i de forskellige Dele af Landet. Dernæst maa der ogsaa opstaa det Spørgsmaal om Udførelsen af Bestemmelserne, Udførelsen af Forsorgen, hvor den blev anordnet — noget, som altsaa væsentligt ligger i private Foreningers eller Institutioners Haand — er tilstrækkelig stærk og udviklet til at tage alle de Tilfælde op, hvor Trangen er til Stede. Det Spørgsmaal opstaaer, om der ikke burde træffes Foranstaltninger til at sætte denne private Virksomhed i Stand til paa en fyldigere Maade at gøre Fyldest, end den hidtil har været i Stand til, eventuelt med finansiell Støtte af Staten, og om der ikke ved Siden af dette maatte være Tilfælde, hvor Forsorgens Udførelse burde ske ved Staten.

Det var paa disse Tankers Grundlag, at der af mig i sin Tid, som Kultusminister efter Samraad med den daværende Justitsminister, blev nedsat en Kommission til at overveje og undersøge disse Spørgsmaal og stille Forslag om en videre Udvikling af Lovgivningen paa dette Omraade. Denne Kommission har ogsaa afgivet en Betænkning med tilhørende Forslag til Lovbestemmelser, Forslag, som jeg tillægger en overordentlig stor Værdi, og som i det hele maa anerkendes at være meget fyldestgørende og at ordne Sagen paa en Maade, som kunde siges at føre meget nær til det Maal, man havde for

Øje. Alligevel have disse Forslag, som fremkom fra Kommissionen, hvilet i længere Tid i Ministeriet, og det var, tror jeg at turde sige, af forskellige Grunde, men væsentlig af to Grunde, som maatte gøre det betænkeligt at fremme Sagen i denne Skikkelse i Enkelthederne. Med Hensyn til de Myndigheder, som skulle tage Ledelsen af Sagen i deres Haand, instituere disse Lovforslag et ret kompliceret Maskineri, eller hvad jeg skal kalde det, med Værgeraad, som omspænde de forskellige Dele af Landet, og et Overværgeraad, til hvilket Appel kunde ske, og hvis Formand i øvrigt skulde være den over hele Landet ledende. Dette var altsaa en helt ny Indretning, som stillede en ret kompliceret Fremgangsmaade i Udsigt, og som lagde Beslag paa Kræfter, som man nærede Betænkelse ved at bebyrde yderligere med denne Opgave. Jeg tænker der særlig paa den Dommer, som skulde være det nødvendige og ledende Medlem i de enkelte Værgeraad og have det ved Siden af sin under de nuværende Retsplejeforhold meget store Opgave som Dommer og Politimester. Den anden Hovedbetænkelse ved Forslagene, som de forelaa fra Kommissionens Side, var den, at med Hensyn til Udførelsen af de Beslutninger, som toges om offentlig Forsorg for disse Kategorier af Børn, paalagde man henholdsvis Stat og Kommune ret betydelige finansielle Byrder, idet Kommissionen stillede sig til Opgave at sørge for, at garantere, at give Sikkerhed for, at ethvert Tilfælde, hvor Forsorgen fandtes ønskelig, virkelig ogsaa blev løst, saaledes at de private Institutioner vel fremdeles skulde benyttes, men have Betaling for hvert Barn, henholdsvis af Kommunen og af Staten, saaledes at de altsaa ikke i den Grad som tidligere behøvede at lægge Beslag paa den private Hjælpsomhed, som de nu i den væsentlige Grad bygge paa, altsaa en Byrde, der kunde blive ret betydelig baade for de enkelte Kommuner og for Staten, og en Byrde, som man havde Betænkelse ved under de givne Forhold at paa-byrde Budgetter, som allerede af andre Grunde vare spændte. Sagen var overvejet allerede af den afgaaede Kultusminister, nuværende Biskop Sthyr, men efter den fornyede Overvejelse, som jeg undertastede Sagen efter min Udnævnelse til Justitsminister, stillede jeg mig til Opgave at fremsætte et Lovforslag, som undgik de to Hovedskær, hvorpaa Sagens Fremme fra Regeringens Side med god Føje tidligere var strandet.